

ÉN és AZ Atya EGY vagyunk

A keresztény tanok legmisztikusabb és legbensőségesebb, mégis talán legfélreértettebb üzenetéről szeretnék pár gondolatot közzétenni. Nem a keresztény vallások, nem a jelenkori fősodratú spiritualitás és ezotéria szempontjából. Nem gnosztikus és nem agnosztikus, teista vagy ateista de nem is egyéb létszemléleti pozícióból. Az a létszemléletek feletti VALÓ, melyből mindez megnyilvánul ugyanis nem definiálható leszűkítve semmilyen tudatformában, mivel eleve nem elhatárolódni akar semmitől, egy új nézőponti igazságot meghirdetve ezzel, hanem minden tudatforma, minden nézőpont létezésének a foglalatja, a lehetősége és a léttere EGYben. Olyan nézőpont mely végső soron nézőpont mentes, tárgyaltalan és személytelen, ám minden tárgyiasság és személyesség a belőle való kizuhantságban jelenik és jelenhet meg. Ha mégis körül szeretnénk írni, akkor a legcélravezetőbb módszer a tagadás, ha arra próbálunk rávilágítani: mi nem. Végső soron semmi sem, ami az elme minőségi és mennyiségi, valóságteremtő működésében a megkülönböztetés által önmagába zárul, semmi sem, ami önmagába zárultságában önön létét és önön létszemléletét abszolutizálva, önmagát a relatív igazságok közül kiemelve, minden nézőpontok felé helyezni igyekszik. Nem nézőpont, mert benne megszűnik és kialszik minden nézőpontból fakadó különbözőség, elhatárolás és elhatárolódás. Nem meggyőződés, mert nem akar senkit semmiről meggyőzni sem. Semmi és minden EGYszerre, mentesen minden gyakorlati használhatóságtól, ám alapja minden megnyilvánulatlan és megnyilvánult létezésnek, létnek és életnek. (Ezen írás egzegétikailag önkényesen, nem kánoni értelemben használja az Újszövetséget.)

Krisztus amikor egy alkalommal a zsidók előtt kinyilvánította az Atyával való EGYségét, ezen kinyilatkoztatásában súlyosan megsértette az ortodox, zsidó vallási hagyományt és istenképét, mely szerint istenkáromlást követett el. ([Jn. 10; 25-39](#)) A keresztény teológia szentháromság tanában az Atya-Fiú-Szentlélek, vagyis a Szentháromság egymással EGYlényegű, ám egyMÁStól különböző személyek és minőségek egysége. A különböző minőségek meghatározására és egymástól való elkülönítésére az utóbbi másfél évezredben több, egymásnak olykor ellentmondó [értelmezési kísérlet](#) történt, ám lényegüket tekintve a reformációt megelőző római és bizánci rítusokban erre vonatkozóan semmilyen jelentős különbség nincs, a kánonilag elfogadott hittételek tekintetében. A reformáció és a reformáció nyomán gombamód szaporodó protestáns egyházak, szekták és közösségek pedig lassan már teljesen átláthatatlan szövevényét valósították meg a Szentháromság interpretálásának, mindenki a saját szája ízére és egyéni meglátásai, érdekei szerint alakítva mindezt. Azonban minden különbözőségük ellenére amiben az egész jelenkori kereszténység dogmatikailag teljesen egységes az az a tétel, hogy az Emberi Lény, mint Isten teremtménye nem azonos Istennel, és nem is válhat azonossá vele. A katolikus teológia például a Krisztusban való üdvösség legmagasabb fokát a fogadott istengyermekségben jelöli meg, vagyis az ember a legjobb esetben sem haladhatja meg teremtményi státuszát, még a spirituális megvalósultság legmagasabb fokán sem. Természetesen lehetetlen lenne felsorolni a kereszténység többi, és végső soron valamikor eredendően a római katolicizmus dogmatikájáról levált ágazatainak egyéni magyarázatát, de emberi ismereteim szerint, lényegében egy olyan sem ismeretes, mely ezen a ponton ne értene egyet a katolikus dogmatikával. Magyarán a Teremtmény és a Teremtő között nem lehetséges a végső és eredendő, a keresztény ontológiai szempontokat is meghaladó EGYség elérése, és e tekintetben pedig nem ismert és nem is ismeretes semmilyen spirituális út, semmilyen realizációs ösvény, ami eme végső EGYség megvalósítására alkalmas lenne.

A Teremtő és a Teremtett közötti végső EGYség csak abban az esetben jöhet létre, ha a Teremtő és a Teremtett eleve EGY és EGYetlen VALÓ, Teljesség részeként különül el Teremtőre és Teremtettre. Ebben az értelemben tehát a Teremtmény visszatérése a Teremtőbe egyben a Teremtő visszatálálása önMAGa, minden megnyilvánulatlan és megnyilvánult létezést megelőző ősi, elsődleges EGYsÉGébe. Ez azonban a jelenlegi zsidó-keresztény vallások dogmatikájában semmilyen módon nem elképzelhető és megjeleníthető metafizikai valóság. Tény és való, hogy a jelenlegi dogmatikus és kanonizált biblikus hagyományban már maguk az írások is olyan módon lettek összeszerkesztve, hogy azon utalások is, melyek esetlegesen egyértelműen rámutathatnának a végső, Isten és Ember közötti eredendő EGYsÉG létezésére vagy visszaállíthatóságára, semmiképp sem lehessenek értelmezhetőek ilyen módon. Ezen megközelítés a zsidó-kereszténység ágazatain belül leginkább az eretnecség, és az istenkáromlás kategóriáiba soroltatnak, és ilyen módon – némileg paradoxálisan – visszamutatnak, az írásokban magukban is megfogalmazott ószövetségi zsidó attitűdre, mely nem tűrhette Krisztus kinyilatkoztatását, hogy „ÉN és AZ Atya EGY vagyunk”.

Az Újszövetségi írásokban teljes a szinopszis abban az értelemben, hogy Jézus mint isten-ember jelenik meg. Jézus nem egyszer hivatkozik úgy emberi énjére az írásokban, mint „Emberfia”, azonban megvallja magát „Isten Fia”-ként is (Erre mindnyájan azt mondták: "Tehát te vagy az Isten Fia?" Jézus azt felelte nekik: "Ti mondjátok, hogy én vagyok" Lk 22, 70). Ez a sajátos kettősség igen sok értelmezés forrását képezte az utóbbi évezredekben, elég csak az [arianizmus](#) – homo usion homo iusion – megközelítésére utalnunk. Ez utóbbi vitának végül is a nyers erőszak tett pontot a végére, bár lényegét tekintve a korai zsidó-keresztény apologetikának igaza volt a maga szempontjából, ám az ebből fakadó véres eretneküldözésre ez sem adhatna felhatalmazást. A zsidó-keresztény egyházak dogmatikáiban csak Krisztus, mint Isten egyszülött Fia jelentheti ki magáról azt, hogy EGY az Atyával. Fontos kérdés lenne azonban annak tisztázása, hogy Jézus, mikor a Mennyei Atyára hivatkozik, pontosan milyen valóságot és minőséget ért ez alatt? Az Abszolútumot, a Legvégső VALÓt, a Teljességet aki/ami felett, aki/amin túl már semmilyen létező valóság sincsen, avagy pusztán egy olyan teremtő Istenre – más istenek között – amely őt is teremtette, és akinek ő maga is a teremtménye? Lehetséges-e, hogy az Atya ilyen értelemben nem a legvégső VALÓ, amit metafizikai értelemben Abszolútumnak, magyarul Teljességnek nevezünk?

Ezek nagyon súlyos kérdések, ugyanakkor felbecsülhetetlen jelentőséggel bírnak az emberi létezés szempontjából tekintve. Ugyanis ha Krisztus nem a legvégső VALÓval nyilvánította ki az egységét, hanem csak egy Teremtő Istennel, akin kívül még számtalan más teremtő is létezhet, akkor ez semmiképp sem nevezhető a metafizikai értelemben tételezhető felébredésnek, megvilágosodásnak, pusztán egy magasabb létfokozat elérésének. Ez azt jelentené, hogy Jézus nem lenne Krisztus, amennyiben a **krisztusság** alatt az EGYetemes Tudatot, az EGYetemesség Létfokozatát, vagyis a Végső VALÓt, az Abszolútumot, a Teljességet értjük. Itt egy további kérdés is felmerül még, és ez a Krisztus, a krisztusság értelmezése. A kereszténységen belül ugyanis például a római rítusban a [Krisztus szó jelentése](#) pusztán a megváltóra, felkentre, Isten fiára van korlátozva, és semmilyen nemű konkrét, megkülönböztetett létfokozati szint, tudati minőség nem kapcsolódik hozzá, ami egyáltalán nem meglepő, ugyanis a keresztény vallások számára a tudat, és a tudaton belüli létfokozatok problematikája még csak fel sem vetődik a vallásos értelmezések szintjén. Sajnálatos módon a jelen korban viszont a Krisztus – mint az EGYetemes Tudat megvalósult létfokozata – pusztán a *new age*ből fakadó pszeudospirituális maszlagnak van minősítve, holott a *Krisztus szóban magyarul, például igen könnyen „meghallható”** a kereszt, és a keresztől – mint egyetemes szimbólumról – pedig legalább annyit érdemes tudni, hogy ez a tudat beavatódásának, a tudati létnek a szimbóluma, a vízszintes szára az aktuális tudati sík jelölője, a függőleges szára pedig az

aktuális létszintet és tudati megvalósultságot meghaladó tudati valóságok szimbóluma. (* **KRSZTS – KRiSZTuS, KeReSZTeS**) A kereszt ugyanakkor mind az alsó mind a felső világok megismerhetőségét is szimbolizálja, ugyanis a kereszt függőleges szárán egyaránt lehetséges lefelé és felfelé is elmozdulni a vízszintes szárnak, azaz az „alsó” és a „felső” világokat is bejárni a tapasztaló tudatnak. A leglényegesebb PONT a kereszt szimbolikájában pedig az a metszéspont, ahol a két szár találkozik, ezt nevezhetjük a SZÍV pontjának is, példának okáért ha egy ember álló helyzetben a földdel párhuzamosan tartja kinyújtott karjait, akkor a test vízszintes és függőleges síkja hozzávetőlegesen a SZÍVközPONTnál, a szív csakrában fut össze. Ez a metszéspont a kereszt szimbolikájában tehát minden létsíkok EGY és EGYetlen PONTban való találkozását jelzi, amely pont felfogható úgy is, mint az az abszolút köz-ÉP-PONT melyből eleve kiárad, melyből eleve indul, melyből eleve fakad a kereszt mindkét szára, a tudati lét mindkét iránya, és ez nem más, mint a Lét Középpontja, a Teljesség, az Abszolútum.

A kereszt szimbolikáját a zsidó-keresztény hagyomány természetesen nem a fentiek alapján értelmezi, mi több ezen megközelítés egyenesen istentelen, isten ellenes és eretnek is egyben. Mindez pedig abból az egyszerű tényből fakad, hogy a keresztény dogmatika szerint az Emberi Lény nem válhat EGGYé azzal a Krisztussal, aki EGY az Atyával, azaz az általunk Abszolútumnak, Végső VALÓnak, Teljességnek nevezett EGY és EGYetlen, osztatlan Örökké-VALÓsággal. Ahhoz azonban, hogy a Teremtény teljesen és tökéletesen visszatérhessen Teremtőjébe legelőször is az szükséges, hogy a Teremtényben teljesen és tökéletesen MAGa a Teremtő létesüljön, nyilvánuljon meg. A teremtményben a teremtő látszólagosan tudatilag önMAGától elkülönül, önMAGától MÁSnak, és különbözőnek éli meg önMAGát, ezáltal elválasztódik önön Teljességétől, Mindentudó és Mindenható voltától. Ez az EGY és EGYetlen valóban végbemenő tudati létesülés alapvető feltétele. A teremtés maga tehát olyan tudati aktus a teremtőben, melyben a teremtő önön EGYségét látszólag végtelen, egymástól különböző részre, létezőre osztja fel, miközben – és ez a legnagyobb paradoxona és misztériuma a teremtésnek – önMAGa EGY és EGYetlen osztatlan EGYsége mindvégig megmarad, és jelen van a teremtetekben. Csak ebben az esetben lehetséges ugyanis az, hogy a teremtetett RÉSZ visszatalálhasson a Teremtő EGÉSZbe. Ezen megközelítés azonban a zsidó-keresztény hagyomány számára nem csak hogy nem létezik, de még a felvethetősége sem jelenik meg semmilyen értelemben sem, holott ebben a kinyilatkoztatásban, hogy „**ÉN és AZ Atya EGY vagyunk**” Jézus kinyilvánította ezt. EGYnek mondotta magát saját Teremtőjével, hiszen az Atya a létrendi hierarchiában azt a teremtői elsőbbséget jelzi, melyből/melyben minden megnyilvánulatlan és megnyilvánult valóság fakad, és létezik is egyben. Ebből az igazságból azonban a keresztény vallás olyan monopolizált privilégiumot képezett, amely pusztán és kizárólag a történelmi Jézusra érvényes, egyszeri, örök és megismételhetetlen tudati valóság. Magyarán, a teremtés kezdete óta létező Szentháromságban csak két egylényegű, ám létrendileg különböző valóság létezik együtt az Atyával – vagyis a legelső és a legvégső VALÓsággal, az Abszolútummal, a Teljességgel – és ez a Fiú, aki Jézus Krisztusban megtestesülve küldetett a világba az abban lévő emberek megváltására, megmentésére, valamint a Szent Lélek (Szellem), akit majd Krisztus küld a világba, miután visszament Atyájához a Mennyekbe.

A hivatalos zsidó-keresztény hagyomány kizárja, hogy bármilyen teremtmény visszajuthasson teremtői létpozíciójába, mivel Teremtő és Teremtett között semmilyen eredendő EGYlényegűség, és visszaállítható létrendi azonosság nem tételezhető. Maga a gondolat is istenkáromlás, és minden vágy ami erre irányulhatna magának a Sátánnak lehet csak a műve. Ezen a ponton mélyen el lehet gondolkodni azon, hogy például a [Brihadáranyaka-Upanisad](#)ban mindehhez képest már az elején leszögezik azt, amire viszont maga Jézus Krisztus is utal ebben a kinyilatkoztatásban, hogy:

„ÉN és AZ Atya EGY vagyunk.”

„OM

Teljes az Ott, és teljes ez Itt.

Teljesből teljes felemelkedik.

Teljes a teljestől elszakad.

Teljesen mégis megmarad.

Béke! Béke! Béke!”

Ha az önkényesen leegyszerűsítő zsidó-keresztény hagyomány eme monopolisztikus dogmáján túl tudunk tekinteni, úgy kitárulhat a kapu a tudatunkban, de csak abban az esetben, ha nem esünk abba a hibába, hogy a továbbiakban mondjuk egy újabb, kizárólagosan ortodox, vallási értelmezést adjunk ama, az Upanisadokban is megjelenített időtlen igazságnak, melyet a magyar szellemi őshagyomány mindenkoron ismert, és nyelvünkben szakrális kódként hordozott, hogy a lét a végső forrását tekintve EGY és EGYetlen VALÓból fakad, VALÓban VAN, ezen VALÓba tér meg, és a lét legvégső forrását tekintve minden, az eme EGÉSZből kiszakadt RÉSZ magában hordozza az EGÉSZet, a *részség az egészséget*, és csak és kizárólagosan ezen tulajdonsága által lehetséges az, hogy a részzé vált egész, önMAGában, önMAGával önMAGához újra visszatérhessen, az önMAGában hordott ősi VALÓság, Igazság újra felismerése, átélése és megvalósítása által, hogy **„ÉN és AZ Atya EGY vagyunk”, Mind(ÉN)-EGY.**

Természetesen ez nem azt jelenti, hogy a Teremtő EGÉSZ és a Teremtett RÉSZ a teremtésben nem különül el EGY-MÁStól, hanem azt, hogy ezen elkülönültség, végső soron minden látszat ellenére hamis. Májá, melyben a lila által a Teremtő eljártssza, hogy különböző, MÁS önMAGától. Ez Isten szent játéka, mely az emberi elme számára a maga teljességében örök misztérium marad. De Isten számára nincs titok, nincs semmilyen misztérium amit neki megismerni lehetne. Isten számára csak VALÓság van, amiről elfeledkezni lehet, amit Isten elrejtethet önMAGa előtt, és ez az amnézia és ez a rejtőzés zajlik a teremtetté válás aktusában, azaz a teremtményiség *részségében*. Az Abszolútum, a Teljesség szent játéka ez önMAGában és önMAGával, melyben újra és újra önMAGára ébred, az amnézia anamnézissé lesz, az alvó tudatban megébred a megtapasztalás önMAGunk önön Teremtői VALÓságától való elidegeníthetetlen EGYségére, EGYlényEGűségére. Ehhez azonban minden teremtett számára egyedi, egyéni út vezet, és ezen utak egymástól végletes mértékben különböznek, különbözhetnek, végcéljukat tekintve azonban mind azonosak, és EGYek.

„ÉN és AZ Atya EGY vagyunk” ezt csak és kizárólag a végleg Felébredett, teljesen és tökéletesen megvilágosult tudat jelentheti csak ki. Ez a kijelentés azonban soha nem az emberre vonatkozik, ugyanis a Teljességből indulva, soha nem az ember az, aki önMAGa forrására ébred, hanem az **emberként** – és nem emberben! – is megnyilvánulni képes Teremtő, végső és Abszolút valóság, kettősségektől mentes Teljesség. Jelen értekezésben Isten – mint fogalom – csak és kizárólag akkor használható az Abszolútum, a végső VALÓ, a Teljesség jelölésére, amennyiben Isten nem poláris fogalom, ellenkező esetben tételeznünk kell más lehetséges isteneket is, ugyanis a létrendi hierarchiában mint teremtő, mint isten még számtalan teremtő és isten is lehetséges. Minden teremtő és isten, végső, mindennemű poláris minőségektől mentes, EGY és EGYetlen, osztatlan EGYsÉGe az, amit Abszolútumként, Örökké-VALÓként, Végső VALÓságként, Teljes ÉGként nevezhetünk meg. A Legvégsővel való azonossága a teremtettnek valójában a Legelsővel való azonossága is EGYben. **„ÉN VAGYOK az Alfa és az Ómega.”** A tér-idő kontinuumát meghaladó

valóság ez, amely nincs alávetve semmilyen változásnak, mert önMAGában, önMAGával és önMAGától tökéletes, teljes, mindenható és mindentudó, EGY és EGYetlen VALÓ, mely örök és meghaladhatatlan.

A félreértések elkerülése végett, jelen írás még csak sugallni sem szeretné azt, hogy a végső azonosság, a metafizikai értelemben vett ÉNmegvalósítás, a Felébredés pusztán annyiból áll, hogy a fentiek intellektuális ismeretének a birtokában, valaki kijelenti magáról, hogy „ÉN és az Atya EGY vagyunk”. Ez leginkább a nevetség tárgyává teheti az illetőt a mai korban, bár egyre hangosabbak azon „ezoterikus”, pseudospirituális tanok, és tanítványok is, akik a Krisztusság, az Egyetemes Tudat létszintjének a megvalósítását már gyermekjátéknak tartják, sőt mi több, ezek feletti létszintek megvalósításáról beszélnek, holott a napnál nyilvánvalóbb, hogy ilyenről a személyes életek tekintetében szó sincsen. A fa ugyanis gyümölcsöket terem, egy felébredett mindig komoly hatással van a környezetére, ám ezt nem valamiféle cirkuszi mutatványos módjára teszi. A bibliai Újszövetség – vagy bármilyen írott, rovott mű – soha nem szabad semmilyen vak, betű szerinti értelmezés tárgyává váljon semmilyen tekintetben. Semmilyen hagyomány nem válhat fanatikus magyarázatok alapjává, ha a szellemi törekvőt valóban a legvégső cél mozgatja, a minden létezés végső Forrására való ráébredésben. Bármilyen önabszolutizáló törekvés ugyanis semmi mást nem tükröz soha, mintsem az azt magyarázókat avatottsági szintjét, mely alól e sorok írója sem kivétel. Továbbá mások útjának leértékelése, helytelennek minősítése, vagy egyéb módon való elítélése sem vihet előre, azonban a megfelelő megkülönböztetések megtétele elengedhetetlen, fontos, és hasznos, ám ítélkezés mentesen. *A dolgok megítélése ugyanis nem azonos a dolgok elítélésével.* A „Ne ítélj, hogy ne ítéltesz” nem arra vonatkozik, hogy a szellemi törekvőnek kritikátlanul kell lennie mindennel szemben, hanem arra, hogy a dologi és szellemi világban tehető megkülönböztetés eredményei ne önkényes, személyes, önabszolutizáló ítélkezésben végződjenek, hanem a tudatot egy magasabb szellemi valóságba emelő megismerésben. Azonban a végső valósághoz, a végső azonosság felismeréshez és átéléséhez vezető utak igen sokfélék, színesek, és különbözőek. Mert az EGY önMAGában és önMAGából végtelen egyediséget képes megnyilvánítani, az egyedek sokféleségeként. Végzetes hiba lenne ezért bármilyen önabszolutizáló szemléleti pont mindenek fölé való emelése, és az ebből tett kinyilatkoztatások mindenki számára való mércévé tévése.

Tipikus példa a fentiekre az, amikor valaki a Végső VALÓT, az osztatlan EGY és EGYetlen Teljességet összetéveszti a Jóistennel, azzal a poláris kategóriával, amelynek a Sátánt nevezi meg ellentétének, és ezen Jóisten nevében kezdi elítélni az embereket, leegyszerűsítve ezáltal a Végső VALÓT, a Teljességet valamiféle vallási-morális-etikai kategóriára, és ennek nevében – mint Prokrusztész ágyát használva – minden embert megítél, kategorikusan kijelentve, hogy mi a kárhozat és mi az üdvösség egyedüli útja a számára. Az igazság az, hogy a vallás az erkölcs és az etika még mindig a relatív valóság fontos része, és bár a vallásokban az Abszolútumra vonatkozó utalások és tanítások is akadnak bőven, azonban azok, és ezek értelmezései óhatatlanul ki vannak téve a relativitásnak. Ez azonban egy külön értekezés része lehetne, amit itt idő hiányában most kifejteni nem lehetséges. Röviden összefoglalva azonban ennek a lényege az, hogy amennyiben paradox módon egy hasonlatra egyszerűsítjük a leegyszerűsíthetetlen Teljességet, úgy a színdarabban az úgynevezett jó és rossz karakterek, pusztán egymáshoz képest, a dráma ideológiai definíciói miatt jók vagy rosszak. Ha egy drámában senki nem akarna negatív szerepet játszani pusztán azért, mert valaki szerint aki negatív szerepet játszik, az örökre a kárhozatra jutna, akkor beláthatnánk, hogy úgynevezett jó karakterek sem léteznének, csak igen egysíkú, egyhangú történetek. A Teljesség mérhetetlenül nagyobb annál, mintsem hogy bármiféle módon leegyszerűsíthető lenne a relatív jó és rossz fogalmi rendjében. *Ugyanakkor ez nem jelenti azt, hogy*

a fentiek felmentést adhatnának bárkinek arra nézve, hogy egy teremtet világon belül, egy adott korban uralkodó erkölcsi rendet, kénye kedve szerint áthághasson! Pontosan ezért nagyon kényes téma a fenti igazságok kinyilváníthatósága, mert ahogyan az Igazságnak szintjei vannak, úgy azok kinyilatkoztathatóságánál is tekintetbe kell venni ezeket a szinteket.

Példának okáért egy bűnözői hajlammal rendelkező egyednek katasztrofális lenne kinyilvánítani azt az igazságot, hogy az Abszolútum számára, a Végső VALÓ számára nem létezik semmilyen értelemben vett abszolút Jó és Rossz – mivel a Teljesség túl van mindezen kategóriákon – mert ugyanakkor mindaz ami erkölcsnek nevezhető, az a maga relatív módján igen fontos része egy-egy megnyilvánult világ, korszak és kor rendjének. „Adjátok meg a császárnak ami a császáré”. Jézus nem buzdította a tömegeket semmilyen törvényteleniségre, hiszen azt is megvallotta, hogy „Az én országom nem e világból való”. A tanítványainak azonban megengedte, hogy a számukra felesleges törvényeket adott esetben megszeghessék, amikor azok értelmetlen kerékkötői lettek volna fejlődésüknek. (lásd pl. a szombati kalászszedést, ami a zsidó törvények egyértelmű semmibe vétele volt!) Ebben az értelemben fontos észrevenni, hogy az igazán nagy tanítók minden korban megkülönböztették a tanok exoterikus héját és ezoterikus MAGvát. Egyik a másíknak nem az ellentéte volt, hanem a kiterjesztése és beteljesítése. Csak az kapta meg, vagyis érthette meg az ezoterikus MAGvát a tanításnak, aki érzékeny volt a tanok héjának, exoterikus burkának a felfejtésére, megértésére és nem azok félreértelmezésére. Barnabást bizonyosan nem buzdította volna Krisztus szombaton kalászszedésre vagy egyéb törvényszegésre. De a tanítványait sem buzdította adócsalásra a császárral szemben. Fontos meglátni tehát ebben azt, hogy itt nem valamiféle elitista, önkényesen megkülönböztető szellemi hierarchia létrehozása volt a cél, a tanítványi kör kialakításánál, hanem annak a figyelembe vétele, hogy különböző képességekkel, talentumokkal rendelkező embereknek, különböző formában megnyilvánított, és a különböző szellemi érzékenységet és befogadóképességet is tekintetbe vevő tanításra van szüksége. Ugyanakkor felesleges lenne túldimenzionálni a tanítások verbális, héjszerű vázát, amit például az írások is hordoznak. Ezek önmagukban ugyanis semmit nem érnek, olyanok mint az a *mag*, amit szikes talajra szór a földműves. A jó talaj, és a megfelelő időjárás nélkül nem szökkenhet szárba a tanítás magva, nem válhat *kalásszá* Isten Országában, ugyanakkor azt se feledjük, hogy vannak olyan emberi lények, akik soha nem hallottak semmiféle tanításról, mégis mérhetetlenül magasabb rendű szellemi megvalósultsággal élnek a világban mint azok, akik a tanítások „héján” torzszalkodnak és egymással veszekednek olyan dolgokról, melyekről igazi megélésük és megértésük nincsen. A tú foka senki számára nem megkerülhető, de van olyan is aki úgy születik, hogy már sorsából fakadóan áthaladt rajta. (Ilyenek a spontán módon felébredett tudatok, melyek aktuális életükben semmilyen spirituális ösvényt, tanítást, gyakorlatot sem követtek.) Ezen utóbbi embertípus sokszor teljesen felismerhetetlen, mert többnyire semmilyen nyilvános szereplést nem vállal a világban, de a maga észrevétlenségében mégis sokakat szolgál a valódi isteni SZERben. A teremtet világban megvan a helye mindennek. Az magasrendű erkölcsi tanításoknak épp úgy, mint az ezen tanítások alatti vagy feletti létszinteknek.

Záró gondolatként kiemelendő, hogy a zsidó-keresztény hagyomány a jelenlegi exoterikus formájában nem ismeri az Abszolútum realizálhatóságának metafizikai szintjét. A kereszténység magvában feltárható ősi, transzcendens igazság azonban – mint szellemiség – nem egyszerűsíthető le pusztán az utóbbi kétezer év kereszténységének hatalmi struktúrákba ágyazódott, sokszorosan torzult formájával. Ezen krisztusi kinyilatkoztatás, hogy „**ÉN és AZ Atya EGY vagyunk**” kellene a legigazibb evangélium legyen minden keresztény számára, amennyiben nem Jézust akarja követni, hanem azt amit Jézus követett. Ez pedig nem más, mint a Legvégsővel való azonosság, az EGY-ÉN

VALÓságának önMAGakénti, önMAGában való felismerésének, megvalósíthatóságának* az evangéliuma, örömhíre. (Az ÉN megvalósítás valójában egy paradoxon, mert az örökké létezőt nem lehet megvalósítani, pusztán felismerni azt, hogy legvégső, minden kettősségtől mentes valóságként mi vagyok.) A valódi krisztusi ÉNátélés – intuitíve felfejthető lényegét tekintve – azonos a buddhai ÉNátéléssel, azonban a kereszténység és a buddhizmus sok tekintetben már rég nem azonos az állítólagos alapítóik szellemi hagyatékával, vagy méginkább soha nem is volt, mert nem is lehetett a maga teljességében. Mivel sokan azonosítják a keresztény vallásokat Jézus Krisztussal, úgy mint a buddhizmus ágazatait Buddhával, így könnyen arra a konklúzióra juthatnak, hogy Krisztus és Buddha végletesen más végső valóságot ismertek fel. Legyen mindenkinek a maga hite szerint, ám ezen kijelentések abszolút értékét illetően nincs módom egyetérteni, bár látom, hogy miből fakad mindez, így elítélni sem ítélek el senkit, ha másként látja mindezt. Mindenki sorsának megfelelő módon tapasztalja önMAGát, minden egyéni sorsban a Teljesség RÉSZesedik önMAGa EGÉSZségéből kizuhanva. Ez azonban a Teljességben, a Teljességből önMAGában, önMAGától és önMAGa akarata által elhatárolódó ÖrökkéVALÓ tudatos akarata, szabad döntése, és nem kényszer eredménye, amely szem-ÉJ feletti mindenható és mindentudó, legvégső valóságként, minden kettősség mentesen és EGY-ÉN-MAGom VAGYOK.

Írta: [FJT](#)

—— AZ = AΩ ——

„Felele nékik Jézus: Megmondtam néktek, és nem hiszitek: a cselekedetek, a melyeket én cselekszem az én Atyám nevében, azok tesznek bizonyosságot rólam. De ti nem hisztek, mert ti nem az én juhaim közül vagytok. A mint megmondtam néktek: Az én juhaim hallják az én szómat, és én ismerem őket, és követnek engem: És én örök életet adok nékik; és soha örökké el nem vesznek, és senki ki nem ragadja őket az én kezemből. Az én Atyám, a ki [azokat] adta nékem, nagyobb mindeneknél; és senki sem ragadhatja ki [azokat] az én Atyámnak kezéből. **ÉN és az Atya egy vagyunk.** Ismét követek ragadának azért a zsidók, hogy megkövezzék őt. Felele nékik Jézus: Sok jó dolgot mutattam néktek az én Atyámtól; azok közül melyik dologért köveztek meg engem? Felelének néki a zsidók, mondván: Jó dologért nem kövezünk meg téged, hanem káromlásért, tudniillik, hogy te ember létedre Istenné teszed magadat. Felele nékik Jézus: Nincs-e megírva a ti törvényetekben: ÉN mondám: Istenek vagytok? Ha azokat isteneknek monda, a kikhez az Isten beszéde lőn (és az írás fel nem bontható), Arról mondjátok-e ti, a kit az Atya megszentelt és elküldött e világra: Káromlást szólsz; mivelhogy azt mondám: Az Isten Fia vagyok?! Ha az én Atyám dolgait nem cselekszem, ne higgyetek nékem; Ha pedig azokat cselekszem, ha nékem nem hisztek is, higgyetek a cselekedeteknek: hogy megtudjátok és elhiggyétek, hogy az Atya én bennem van, és én ő benne vagyok. Ismét meg akarák azért őt fogni; de kiméne az ő kezökből.” Jn. 10; 25-39

—— AZ = AΩ ——

Legfrissebb elektronikus változat: 2017-10-27

Megjelent és letölthető kiadványok

<http://transzmenta.fazekas.info/kiadvanyok/>